

Hồi 48

Tứ Thiên Hoán Thiên Mạng

Lần theo mùi xạ hương mà Tục Vạn Hương để lại trên đường, Hạ Quân Bình đến toà trang viện. Chàng vừa bước tới cổng tam quan thì bốn gã giáo đồ Dị Thần Giáo hoành binh khí cản lại.

Một gã nói:

- Người đi đâu ?

Quân Bình cúi gắt nạt ngang:

- Kiếm người.

Một gã giáo đồ nhận ra Quân Bình, liền thốt lên:

- Hẳn chính là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

Ba gã kia ngơ người khi nghe câu nói của tên đồng bọn.

Quân Bình nhìn bốn gã đó nói:

- Tại hạ là Hạ Quân Bình thì sao nào ?

Bốn giáo đồ Dị Thần Giáo đồng loạt thét lớn:

- Lệnh của Giáo Chủ là giết.

Tiếng “giết” còn đọng trên cửa miệng thì chiếc thiết phiến trong tay Hạ Quân Bình đã chớp động, thi triển bốn thế điểm nhanh ngoài tầm mắt cũng như phản xạ của bốn gã giáo đồ Dị Thần Giáo.

Binh khí trong tay bốn tên giáo đồ vừa vung lên đã rời khỏi tay rơi xuống đất, còn bọn chúng thì ngã ra sau nằm bất động.

Quân Bình nhìn bốn gã đó:

- Nếu ta là kẻ đa sát thì các người đã chết rồi.

Quân Bình nói xong, bước thẳng vào trong toà trang viện. Chiếc kiệu hoa đập vào mắt Quân Bình. Chàng nhanh chân rảo bước về phía gian thư sảnh có ánh đèn.

Không một chút ngần ngại, Quân Bình tông một cước vào cánh cửa gian thư sảnh.

Cánh cửa bật tung ra.

Cảnh trong thư sảnh đập vào mắt Quân Bình khiến chàng nheo mày. Trong đầu chàng rộn lên những âm thanh u u vô cùng khó chịu.

Nhìn xác Tục Vạn Hương trong tư thế loã lồ và bị cắn xé nham nhở, lòng Quân Bình quặn đau dữ dội. Chàng luôn miệng gọi tên nàng:

- Vạn Hương ...

Quân Bình chỉ thốt được bấy nhiêu thì cổ họng nghẹn cứng bởi nỗi đau tột cùng. Thần nhãn của chàng bất giác nhìn về phía Độc Chủ Hành đang ngồi ngay bên bàn đại yến. Bộ mặt của lão vốn kỳ quái, bây giờ càng quái dị hơn bởi những nốt mụn sần sùi, đỏ au. Thỉnh thoảng lão lại dùng tay gãi, mụn lở sùi ra trông thật là gớm ghiếc.

Độc Chủ Hành từ từ đứng lên:

- Tiểu tử ... người đến thật đúng lúc.

- Độc Chủ Hành ...

Lão độc khơi một cái mụn nữa, rồi nhướn mày hỏi:

- Tiểu tử đang căm giận lão phu ? Lão phu biết người đang căm phần lắm.

Lão chỉ xác Tục Vạn Hương:

- Vì ả quỷ nữ này mà người giận lão phu. Đúng không ?

- Đúng như lão nói.

Độc Chủ Hành nghiêng rằng:

- Tiểu tử yêu ả nên hận lão phu ư ?

Lão khơi tiếp một cái mụn nữa, nhìn Quân Bình, dè bửu nói:

- Bộ người không biết Tục Vạn Hương là Thất nương của ta à ? Nếu không có người xen vào thì ta đã không ăn thịt Tục Vạn Hương và không đến nỗi bị nhiễm Hủy Nhục Tán.

- Lão ăn thịt nàng ?

Độc Chủ Hành gật đầu:

- Ờ ... lão phu đã ăn thịt ả nên mới ra nông nỗi này. Lão phu không ngờ ả nha đầu quỷ quyết này dám làm cái chuyện động trời, tự tử Hủy Nhục Tán vào người rồi đến phó hội với lão phu. ả còn khích bác khiến ta không phân định được mà phải trúng độc kế của ả. ả đã có sự chuẩn bị trước.

- Chỉ vì lão mà ra tất cả. Vạn Hương vị tình lão mà thả lão ra khỏi địa lao khổ hình ở Lạc Hồn Cốc. Đáng ra lão phải nhận thấy điều nhân quả mà cải tà quy chánh. Nhưng lão lại ...

Độc Chủ Hành cướp lời Quân Bình:

- Tiểu tử giảng đạo lý cho ta đấy à ?

- Ta không có thời gian đâu mà nói đạo lý với lão. Ta chỉ muốn nói ra những tội lỗi của lão để lão tự biết mình rất đáng chết.

Độc Chủ Hành cười khẩy:

- Ai có thể xử tội ta chứ ? Tiểu tử ư ?

- Chính ta.

Độc Chủ Hành gầm lên:

- Không. Chính ta mới là người phán quyết chứ không phải người.

Độc Chủ Hành vừa dứt lời, lắc vai lướt đến, thẳng tay tống luôn một chưởng vào vùng thượng đảnh của Hạ Quân Bình với mười thành công lực.

Quân Bình dụng Hư Hư Mê Tông Bộ lắc ngang tránh thế công của đối phương. Thấy Quân Bình tránh được thế chưởng của mình, lão độc liền chuyển tấn, hữu thủ dụng trảo vỗ ngang công vào đan điền, miệng thì nói:

- Lão phu oán hận người tận xương tủy.

Không cần tránh né, Quân Bình vận hoá Tiên Thiên Khí Công, dụng trảo đón thẳng lấy trảo công của đối phương.

Hai ngọn trảo thủ đan cứng vào nhau. Lão Độc cau mày khi cảm nhận áp lực nặng nề đang đè lên năm ngọn chỉ của lão.

Lão buột miệng thốt lên:

- Oi ...

Quân Bình vốn đã có chủ ý bẻ gãy trảo thủ của Độc Chủ Hành nên dồn đến mười thành Tiên Thiên Khí Công.

Độc Chủ Hành xuất hạn mồ hôi. Lão vừa thốt xong tiếng kêu đau đớn, liền phùng má phu luôn một đạo xú khí vốn đã luyện thành trong những năm tháng bị Thất Tuyệt Ma Nữ giam hãm ở địa lao Lạc Hồn Cốc.

Luồng xú khí tanh tưởi của Độc Chủ Hành phả tới mặt Quân Bình. Đây đúng là một độc chiêu mà lão cốt dụng để kết thúc trận đấu. Nhưng hoàn toàn ngược lại ý tưởng của lão, luồng xú khí tanh tưởi, hôi hám vừa thoát ra khỏi miệng lão liền bị dội ngược trở lại bởi chiếc thiết phiến như cánh bướm quạt ra đạo kinh phong thổi luồng xú khí phả ngược lại mặt Độc Chủ Hành.

Tục ngữ có câu “gậy ông đập lưng ông” hoàn toàn đúng với lão Độc Chủ Hành trong tình huống này. Luồng xú khí của lão giờ đây đã hại lão. Hứng trọn luồng xú khí do chính mình thổi ra, Độc Chủ Hành cảm thấy xây xẩm, mắt hoa, chỉ chực chờ nôn ọe.

Chính vào lúc lão gần như hoàn toàn bị động thì chiếc thiết phiến của Hạ Quân Bình cắt một đường thẳng tắp điểm tới tam tinh Độc Chủ Hành. Mặc dù thấy tử chiêu của đối phương nhưng lão đã hoàn toàn bất lực, chỉ còn biết giương mắt nhìn.

Tiếng sấm chưởng khổng lồ bỗng vang lên bên ngoài thư sảnh, đẩy bật cả khung cửa ra ngoài. Liền theo tiếng sấm chưởng đó, một bóng người vận hắc y lướt vào, vươn trảo công nhắm đại huyết Thiên Linh Cái của Hạ Quân Bình tập kích. Trảo công của người này tỏa sắc xanh rờn và vô cùng mãnh liệt.

Bất ngờ bị người tập kích từ phía sau trong khi đang chiếm thế thượng phong, chỉ cần điểm thiết phiến tới là có thể tước cái mạng nham hiểm hung ác của Độc Chủ Hành, Quân Bình buột buộc phải bỏ ngang chiêu công, thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ. Chàng lách người lạng ngang, đồng thời điểm thiết phiến vào đúng tâm trung bản thủ của kẻ tập kích.

Chiếc thiết phiến của Ngoạ Long Tiên Sinh điểm trúng vào tâm trung bản thủ đối phương, đẩy bật nó trở lại.

Thấy người ứng cứu, Độc Chủ Hành phẫn chấn thét lên:

- Nam Tà Hành Thiên Sư Giả Hoạt Diêm La. Gã chính là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình mà Giáo Chủ đã chỉ dụ truy sát đến cùng.

Lịnh Chấn Kỳ vừa đón thẳng một thế công của đối phương, mặt lộ những nét thán phục nhìn Hạ Quân Bình. Y lạnh nhạt nói với Độc Chủ Hành:

- Giáo Chủ đã đến.

Hạ Quân Bình nghĩ thầm:

“Tứ Thiên và thần khí tà phái Giáo Chủ đã đến. Mình không thể nấn ná ở đây.”

Ý niệm đó buộc Quân Bình vận dụng Tiên Thiên Khí Công, thi triển liền ba thức thiết phiến đã thụ giáo từ ngọn thiết phiến của sư tôn. Chiếc thiết phiến lúc xòe thì tạo thành một thế chém, khi gấp lại thì nó đúng là một đoản thiết côn với những tuyệt thức điểm huyết thần kỳ bức Lịnh Chấn Kỳ thối bộ liên tục về phía Độc Chủ Hành.

Lịnh Chấn Kỳ vừa thối bộ vừa nghĩ thầm:

“Võ công của Quỷ Môn xem chừng không thể bì được với những chiêu thiết phiến của gã này.”

Quân Bình dồn Lịnh Chấn Kỳ về một góc rồi đột ngột trở bộ với bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ. Chàng lướt đến cấp lấy thi thể của Tục Vạn Hương, băng qua cửa sổ thoát ra ngoài.

Thấy Quân Bình bế xác thi thể Tục Vạn Hương thoát đi, Độc Chủ Hành cuống quýt thét lên:

- Trả Thất nương lại cho lão phu. Không có thi thể nàng thì làm sao ta chế tác được giải dược.

Mặc cho lão thét, Quân Bình vẫn ôm cứng thi thể Tục Vạn Hương băng đi. vừa thoát ra bên ngoài thì Quân Bình chạm trán ngay Tôn Đình Thượng trong bộ lột Di Thần Giáo Chủ Cửu Thiên Nhậm.

Tôn Đình Thượng xô người chặn ngang đường đào thoát của Quân Bình:

- Hạ công tử còn đi đâu nữa ?

Quân Bình gắt giọng nói:

- Ta muốn đi là đi, muốn ở là ở, đâu ai cản ta được.

- Hạ công tử chưa chuyển dịch được Ngũ Hành Thiên Can trong Đền Thiêng thì chưa thể làm gì được bốn toạ. Chưa thể làm gì được bốn toạ mà đã bị rơi vào Ngũ Hành Tứ Thiên, sao còn chưa chịu nộp mạng chứ ?

Quân Bình giật mình khi nghe Tôn Đình Thượng nói ra điều đó. Chàng ngập ngừng hỏi:

- Giáo Chủ cũng biết về Ngũ Hành Thiên Can sao ?

- Công tử quá xem thường bốn toạ rồi.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa bấm khẩu quyết. Ánh mắt sắc xảo của y đánh hẳn lại rồi vung tay. Bốn ngọn tiểu kỳ xanh, đỏ, vàng, trắng thoát ra chiếm ngự bốn hướng đông, tây, nam, bắc, vây chung quanh Hạ Quân Bình.

Tôn Đình Thượng cười mỉm, nói:

- Bốn toạ thử xem sao tướng có thoát khỏi kiếp nạn hôm nay không.

Thấy bốn ngọn tiểu kỳ xanh, đỏ, vàng, trắng án ngữ đúng bốn hướng, Quân Bình lộ rõ nét khấn trương. Chàng toan dụng Hư Hư Mê Tông Bộ thoát ra khỏi phạm vi vây bọc của bốn ngọn tiểu kỳ. Nhưng Tôn Đình Thượng như đoán biết trước, liền phát động trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên.

Một đạo cuồng phong xuất hiện từ ngọn tiểu kỳ này sang ngọn tiểu kỳ khác, vây quanh Hạ Quân Bình. Trong đạo cuồng phong kia thỉnh thoảng lại xuất hiện những tia sét ngoằn ngoèo, lúc mang sắc đỏ, lúc sắc xanh, khi sắc vàng và lúc lại biến thành ánh bạch quang nhập nhoạng.

Bên ngoài vòng ốc khí quái lạ đó, Tôn Đình Thượng không ngừng bấm độn để dịch chuyển Ngũ Hành Tứ Thiên. Lão giờ hữu thủ qua khỏi đầu ra dấu.

Hắc Bạch Thần Quân lướt về phía hai ngọn tiểu kỳ xanh và trắng, Lệnh Chấn Kỳ băng đến ngọn tiểu kỳ màu đỏ, còn Độc Chủ Hành thì chiếm lấy ngọn tiểu kỳ màu vàng. Cả bốn người án ngữ bốn hướng, chằm chằm nhìn vào trong trận pháp.

Bên trong trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên, Quân Bình những tưởng mình lọt vào trung tâm một cơn lốc dữ, xoáy tròn chung quanh mà thần nhãn chẳng còn định được phương hướng lẫn cảnh vật.

Âm thanh rất buốc từ phía tước đội lên đập vào thính nhĩ Quân Bình. Chàng vội vã hoành bộ, xoè thiết phiến chuẩn bị nghênh đón khí kinh ập đến. Nhưng trước mặt vừa có âm thanh chói tai rộ lên thì sau lưng chàng cũng xuất hiện áp lực khổng lồ như Thái Sơn. Hiện tượng đó khiến chàng không khỏi lúng túng trong tình thế lưỡng đầu đều có khí kinh tập kích.

Quân Bình toan diễm mũi giày thoát lên cao ba bộ thì tưởng chừng như có hai đạo khí kinh vô hình, vững chắc như một vách núi ép tới mình.

Chàng nghiêng rằng, hữu thủ dụng thiết phiến, tả thủ thì dùng Tiên Thiên Khí Công, đánh bừa về hai phía.

Tiên Thiên Khí Công lẫn chiếc thiết phiến như chạm vào một bức tường khí vô hình, dội ngược trở lại làm cho kinh mạch của Hạ Quân Bình nhộn nhạo. Thế nhưng áp lực vẫn không ngừng đè đến chàng.

Quân Bình nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ thời khắc này chính là đoạn mạng của ta sao?”

Chàng cố vận dụng chân khí trong nội thể khống chế tâm thức, không để bị bất tỉnh bởi áp lực quá nặng nề dồn đến từ khắp phía lên thân mình.

Quân Bình xuất hạn mồ hôi, tự nhủ:

“Mình không thể chết được ... Quân Bình ... người không thể chết được.”

Cùng với ý nghĩ đó, Quân Bình dồn tất cả công lực, hú vang một tiếng chấn động cả không gian. Tiếng hú với tất cả nội lực tu vi của Tiên Thiên Khí Công khiến cho áp lực của Ngũ Hành Tứ Thiên như bị dội ngược trở lại, giảm hẳn áp lực trên thân pháp Hạ Quân Bình. Khoảnh khắc ngắn ngủi vô vọng đó cũng đủ cho chàng quyết định.

Đứng thủ bốn ngọn tiểu kỳ, Độc Chủ Hành, Linh Chấn Kỳ và Hắc Bạch Thần Quân như chẳng hề tổn chút công lực hay mồ hôi. Bốn người chỉ đặt tay lên cán tiểu kỳ dồn nội lực. Thế mà sự huyền diệu hiện ra trước mắt họ.

Cả bốn người thấy Quân Bình ví như một con rối, mất định hướng, loay hoay trong vùng khí công của trận pháp.

Linh Chấn Kỳ nghĩ thầm:

“Dị Thần Giáo Chủ quả là lợi hại và thấu đáo Ngũ Hành Âm Dương. Y đáng là thánh võ mới buộc được gã Tiểu Thần Toán Tử rơi vào trạng thái này.”

Độc Chủ Hành thì phấn khích, buột miệng nói:

- Tiểu tử ... Người chết đến nơi rồi. Lão phu không lấy được mạng người thì Di Thần Giáo Chủ cũng lấy mạng người.

Hắc Bạch Thần Quân thì cùng một suy nghĩ:

“Gã tiểu tử này chết đi thì mình mất đi một đại kinh địch kỳ phùng. Thế là nhẹ gánh. Tại sao gã không sử dụng Thiên Ma Bửu Kiếp nhỉ ?”

Còn Tôn Đình Thượng thì lộ rõ những nét húng khởi qua đôi tinh nhân đang chăm chăm hướng vào Hạ Quân Bình. Lão nghĩ thầm:

“Hạ Quân Bình. Khi người bị hãm trong trận pháp Tứ Thiên mà chết đi thì cái thân của người sẽ thuộc về bốn tọa. Và chính bốn tọa sẽ thay người để vào Đền Thiêng.”

Bên trong trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên, Quân Bình có được khoảnh khắc ngắn ngủi để suy luận và quyết định. Chàng sức nhớ đến chữ Dương mà sư tôn cố ý để lại cho mình.

Quân Bình bậm môi nghĩ thầm:

“Phải chăng đây chính là sinh lộ mà sư tôn muốn gợi lại cho mình ?”

Suy nghĩ đến đây, bất ngờ chàng định nhãn hướng về phía chính đông, vô hình chung lại đúng vào hướng thủ của Hắc Thần Quân. Vừa chạm vào tinh nhân của Hạ Quân Bình, Hắc Thần Quân sức liên tưởng đến lần đỡ thẳng tuyệt chiêu của Thiên Ma Bửu Kiếp. Trong lúc bồn chồn, lão Hắc Thần Quân lại phạm thêm một sai lầm nữa là vội thu hồi nội lực để chuẩn bị đối phó với tuyệt kỹ Thiên Ma Bửu Kiếp.

Hắc Thần Quân vừa thu hồi nội lực thì văng xoáy kinh vây bọc Hạ Quân Bình bị gián đoạn liền.

Tôn Đình Thượng nhận ra sự biến đổi đó, liền thét lớn:

- Đông Chủ Hành Thiên Sứ Giả ... Dừng ...

Hắc Thần Quân nghe tiếng quát của Tôn Đình Thượng, giật mình phạm thêm một sai lầm thứ hai là buông tay khỏi ngọn tiểu kỳ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi vòng xoáy bị đứt đoạn, Quân Bình không bỏ qua cơ hội, liền hú vang lồng lộng, thi triển tuyệt kỹ Hư Hư Mê Tông Bộ lướt thẳng về phía Hắc Thần Quân, đồng thời vận chuyển Tiên Thiên Khí Công với mười hai thành công lực vỗ thẳng về phía lão.

Thấy Quân Bình bất ngờ tập kích mình, trong tâm trí còn liên tưởng đến lần giao thủ trước với Quân Tùng, Hắc Thần Quân hốt hoảng tột cùng, thét lên:

- Hê ...

Lão vừa thét vừa bỏ phương vị. Trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên liền bị xáo trộn. Chiếc tiểu kỳ của Hắc Thần Quân bị Tiên Thiên Khí Công của Quân Bình vỗ thẳng tới.

Chiếc tiểu kỳ bị búng lên khỏi mặt đất, văng đi xa ngoài mười trượng. Quân Bình nhắm ngay hướng phát chưởng thoát ra khỏi trận pháp. Quang cảnh như thay đổi, nhanh chóng trở lại như cũ.

Tôn Đình Thượng quát lớn:

- Chặn gã lại.

Nhưng tất cả đã quá muộn. Quân Bình thi triển khinh công thượng thừa cấp theo xác của Tục Vạn Hương bằng mình đi, để lại sau lưng sự nuối tiếc trong ánh mắt của Tôn Đình Thượng.

Quân Bình thoát ra khỏi trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên khiến Tôn Đình Thượng quá ư phần nộ. Lão lướt thẳng đến trước mặt Hắc Thần Quân, rít lên:

- Lão quỷ, sao lại bỏ phương vị ?

Hắc Thần Quân ấp úng.

Tôn Đình Thượng thộp vào vai Hắc Thần Quân:

- Tại sao ?

- Ở ... Lão phu sợ ...

Tôn Đình Thượng thở hắt ra một tiếng:

- Lão quỷ sợ tiểu tử đó à ?

Hắc Thần Quân vô tình gật đầu:

- Ta sợ ...

Tôn Đình Thượng sa sầm mặt:

- Lão sợ tiểu tử Hạ Quân Bình chứ không sợ bốn tọa ư ? Nếu không có bốn tọa thì lục phủ ngũ tạng của lão sẽ ra sao ?

Hắc Thần Quân như sức nhớ lại độc vật bạch trùng đang tồn tại trong lục phủ ngũ tạng của mình, liền thất sắc, quỳ mọp xuống:

- Giáo Chủ, xin xá tội.

Tôn Đình Thượng chỉ Hắc Thần Quân:

- Lão ừ Tứ Thiên nhưng lại phạm giáo giới. Ngũ Hành Tứ Thiên trận pháp chẳng có cơ hội đạt thành ước nguyện của bốn tọa. Lão chết đi được rồi.

Tôn Đình Thượng nghiêng răng nhìn lên trời:

- Ý trời mà ...

Lão chấp tay sau lưng, rảo bước bỏ đi. Tôn Đình Thượng đi được mười mấy trượng, bất ngờ đứng lại, rút một chiếc còi bé xíu đưa lên miệng.

Ánh mắt khe khẽ của Tôn Đình Thượng nhín Hắc Thần Quân. Lão rít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực rồi vận công thổi một tiếng còi nghe chói màng nhĩ.

Lục phủ ngũ tạng của Hắc Thần Quân vỡ toang bởi con bạch trùng hung hãn từ trong thâm thọc ra ngoài.

Hắc Thần Quân trợn mắt nhìn xuống đan điền mình rồi ngã vật qua bên, biến thành một cái xác bất động. Thấy Hắc Thần Quân bị thảm tử, Bạch Thần Quân lao đến ôm lấy thi thể lão Hắc:

- Lão bằng hữu đừng chết ... đừng đi ...

Nói như thế nhưng Bạch Thần Quân thừa biết Hắc Thần Quân chẳng thể nào sống lại được.

Bạch Thần Quân nhìn lại Tôn Đình Thượng, gay gắt nói:

- Dị Thần Giáo Chủ lão quỷ. Lão đã giết bằng hữu của ta. Nếu có giỏi thì cùng đấu với ta một trận sống mái.

Mặt Tôn Đình Thượng như trét sáp nhưng ánh mắt long lên tỏ sự phẫn nộ. Y gần giọng nói:

- Nếu ta dùng võ công để giết ngươi thì đâu đáng mặt giữ cái danh Bá Huyền Độc Trùng.

Lão nói xong, lại thổi một tiếng còi nữa.

Bạch Thần Quân nhận đúng cái chết như Hắc Thần Quân. Cái chết của Hắc Thần Quân đúng là một đôi bằng hữu đồng sinh đồng tử. Có ai biết lúc sinh thời họ luôn khắc khẩu. Thế nhưng lại chính là những kẻ xem trọng tình bằng hữu keo sơn.

Tôn Đình Thượng nhìn lại Hoạt Diêm La Lệnh Chấn Kỳ và Độc Chủ Hành:

- Hai người hãy lấy đó làm gương mà đừng bao giờ phạm giáo giới.

- - - 000 - - -